

Geluk ermee

Roel Slabbinck

Geluk ermee

en andere verhalen

© 2023 Roel Slabbinck

Uitgave: WoW boek, Antwerpen

ISBN 9789403708881 / NUR 303
BISAC FIC029000, FIC052000, FIC064000

Omslagontwerp: Roel Slabbinck
Foto auteur: Lutje Vanoverveld

Contact: roel.slabbinck@gmail.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of zijn rechthebbende.

*Voor Lutje,
fan van het eerste uur
en zo oneindig veel meer*

Van de meeste boeken word je niet beter. Van dit wel.

Herman Koch, 'Makkelijk leven'

Inhoud

Beroemd	11
Leesdrift	14
Geluk ermee	17
Toeverlaat	24
Geraniums	28
Rillette	31
Expo 58	38
Pa Nini	42
Prinses	51
Dictators	63
Vilja	72
Sul	78
Sjoe	86
Bal populaire	98
Niets bijzonders	109
Toelichting	127

Beroemd

De auto stopt vlak naast me, bij de rand van het trottoir. Hij staat nog niet helemaal stil of het portier zwaait open. Werktuiglijk zet ik een stap opzij. Een meisje wipt eruit en springt voor me. Ik blijf staan en draai me naar haar toe.

Een keurig standaardmeisje, zoals ik er nogal wat heb geplezierd, make-up, gelakte nagels, hakjes. Achttien? Twintig? Ouder nog? Wie zal het zeggen. Al van hun twaalfde jaar zien ze er als dames uit.

De man achter het stuur laat de motor draaien. Haar vader wellicht. Of lief. Ook dat valt met geen zekerheid meer uit te maken. Zo gauw ze achttien zijn, rijden ze in zo'n dikke Duitser.

Ze plukt een vierkant boekje uit haar schoudertas.

'Mag ik een handtekening van u, mijnheer?'

Een wolkje adem, een hoopvolle glimlach, glinsterende ogen. Ze klapt het boekje open, een poëziealbum, en houdt me een balpen voor.

Ik rits mijn jas bovenaan wat open, schuif mijn hand in de linker binnenzak en toon haar nadrukkelijk mijn vulpen. Die heb ik altijd bij me voor wanneer dergelijke gelegenheden zich voor-

doen. Het geeft gewicht aan de gebeurtenis. Ik glimlach. Ietwat verlegen lacht ze terug. Zoveel plechtigheid heeft ze kennelijk niet verwacht.

De man in de auto tuurt in de achteruitkijkspiegel naar de file die gestadig aan het groeien is, dan naar het meisje, of ze nog niet klaar is. Het is het uur dat iedereen naar huis wil.

‘Ik schrijf ook,’ zegt ze. ‘Gedichten.’

Ze houdt het boekje op de juiste bladzijde open. Ik schroef bedachtzaam de dop van mijn vulpen los.

Achteraan in de sliert begint iemand te claxonneren. Dat blijkt het onafgesproken sein te zijn om anderen tot een toeterconcert uit te nodigen. Fietsers houden verbaasd stil bij dat oorverdovende kabaal. Mensen met boodschappentassen en oudjes met rollator blijven staan gapen en vragen zich af wat er aan de hand is. In enkele tellen vormt zich rondom ons een kring van nieuwsgierigen.

‘Wilt u er iets bij schrijven, mijnheer? Voor Tanja of zoiets. Zo heet ik, Tanja.’

Voor Tanja, met literaire groet, schrijf ik en zet er met zwier mijn handtekening onder. Ook haar chauffeur begint nu driftig claxonstootjes te produceren om haar tot spoed aan te manen. Ik blaas rustig en gewetensvol de inkt droog, kantel de bladzijde wat naar het licht toe om zeker te zijn dat de inkt niet meer glanst en geef haar het kleinood terug.

‘Dank u wel, mijnheer Grunberg,’ zegt ze.

Glunderend bekijkt ze haar aanwinst en klapt het albumpje dicht. Terwijl de wagen al in beweging komt en de stroom auto’s achter zich mee op gang trekt, wipt ze erin en gooit me een kushandje toe.

Het geloei van de claxons verstomt. De fietsers hervatten

hun weg. Het groepje mensen rondom mij lost zich op. De shoppers schuiven weer verder langs de etalages.

Ik schroef de dop op mijn vulpen, glijd hem in mijn binnenzak en haak hem vast aan de rand ervan. Mijn jas rits ik tot boven dicht. Ik blaas mijn handen warm, duw mijn vuisten diep in de jaszakken en vervolg mijn weg naar huis, tevreden dat ik alweer iemand heb blij gemaakt.

Ach, ik heb er me bij neergelegd. Ik kan hen toch niet zeggen, dat ik het niet ben? Ze zouden me niet eens geloven: dezelfde bos kroeshaar als die beroemde schrijver, een gelijksoortige bril en net als bij Arnon Grunberg trekt mijn mondhoek schuin omhoog wanneer ik glimlach. Al is het bij mij aan de linkerkant.